

ger, men maa samtidig udtale min Glæde over, at det er lykkedes at formaa den højtærede Justitsminister og Fængselsdirektionen til at stille sig imødekommende overfor det Ønske og Krav, som vi for Resten vare de eneste, som stillede og stillede med stor Styrke, at skride til en Benaadning af de Personer, som hendsidde i Horsens Tugthus, men som skulde have siddet i Forbedringshus, hvor de ifølge den Dom, der var overgaaet dem, vilde være slupne med en mindre Straffetid end den, de fik i Horsens Tugthus. Som sagt, den højtærede Justitsminister har stillet sig imødekommende overfor dette Krav, og ærede Medlemmer ville jo, om ikke fra andre Steder, saa fra Bladene, vide, at der enten allerede er eller i den nærmeste Fremtid vil blive løsladt et meget stort Antal af de Personer, som have hendsiddet i Horsens Tugthus og der have maattet udstaa en længere Straffetid end den, der var tiltænkt dem ved den Dom, de bleve idømte. Det er allerede en meget betydelig Lettelse, thi det drejer sig om ikke mindre end ca. 70—80 Personer, det bestemte Antal har Justitsministeren ikke kunnet opgive. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det vilde have været ønskeligt, om man fra Fængselsdirektionens, Justitsministerens Side vilde være skreden til en saadan Benaadning paa et tidligere Tidspunkt, thi derved vilde der jo dog i nogen Grad være raadet Bod paa den Fængselsnød, som man paaberaabte sig ved Lovforslagets Forelæggelse, og som der gives udførlige Grunde for i Fængselskommissionens Betænkning. Jeg kan ikke væрге mig for den Tanke, at man ikke er skreden til denne Benaadning, fordi det gjaldt om, naar Spørgsmaalet om Opførelse af et nyt Fængsel kom til at foreligge for Rigsdagen, at kunne skildre Tilstandene i saa mørke Farver som muligt. Jeg skal villig indrømme, at de ikke ere lyse, men drager jeg Sammenligning med andre Forhold i vort Samfund, kan jeg ikke erkende, at her er en værre Nødstilstand end mange andre Steder. Jeg, saa lidt som min Meningsfælle, kan erkende, at der f. Eks. skulde være større Grund for Staten til i Øjeblikket at anvende saa mange Midler herpaa, end der er til at raade Bod paa Nødsforhold, som ganske vist ikke ere saa aabent erkendte, om hvilke man ikke skriver og taler saa meget som om denne Sag. Jeg henviser til, at hvis f. Eks. vore Lærere i Folkeskolen lige saa ivrigt som Embedsmændene havde søgt at faa Samfundet i Tale og minde

det om dets Pligter overfor de sultne Skolebørn, vilde utvivlsomt den Nødstilstand, Samfundet her var blevet bekendt med, have vist sig langt større end Nødstilstanden paa Fængselsvæsenets Omraade.

Udvalget har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Forholdene paa en Del Strafanstalter og Fængsler, ganske særlig dem, hvor der er flere Fanger, end der egentlig burde være efter Reglementet. Jeg maa sige, at efter mit Kendskab til Beboelsesforholdene i København og ogsaa ude paa Landet kan jeg ikke erkende, at den Overfyldning, som jeg ganske vist indrømmer der er paa vore Fængsler, i hygiejnisk Henseende er i den Grad frygtelig, at der ikke i vort Samfund bliver budt selv hæderlige Elementer endnu daarligere og mere skandaløse Forhold, og vi kunne ikke erkende, at der kun kan raades Bod paa Nødstilstanden, navnlig ved Overfyldningen af de københavnske Fængsler, ved udelukkende at kredse om Spørgsmaalet om Opførelse af et nyt Fængsel. Jeg tror, det vilde være overordentlig formaalstjenligt, om den højtærede Justitsminister havde fremsat et Forslag om Ændring af visse Paragraffer i Straffeloven, nemlig saadanne Paragraffer, om hvilke man fra alle Sider maatte være enig om, at de have levet deres længste Tid, og som ved deres Udførelse give Udtryk for Vilkaarlighed og Uretfærdighed samtidig med, at deres Udførelse belaster det offentlige med meget betydelige Udgifter. Jeg henviser i saa Henseende til et Foredrag, holdt i Juridisk Forening af Fængselsdirektør Fussing, netop under Udvalgets Forhandlinger angaaende denne Sag, og til hvilket Udvalgets Medlemmer, deriblandt jeg, vare indbudte til at komme til Stede. Fængselsdirektøren gjorde selvfølgelig opmærksom paa den raadende Nødstilstand, men knyttede til Omtalen deraf en meget skarp Kritik af Straffelovens Bestemmelser vedrørende groft Tyveri og viste, hvorledes Justitsministeren og Fængselsdirektøren ligefrem vare nødsagede til at annullere Domme, fordi disse vare i den Grad stridende mod Billighed og Retfærdighed, at man ikke kunde være bekendt at lade dem udføre. Hertil kommer, at det ogsaa vilde være mest formaalstjenligt i økonomisk Henseende for Staten ikke at lade disse Domme udføre. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa en Omtale af de Enkeltheder, Fængselsdirektøren omtalte. Jeg skal blot ganske løseligt sige, at han blandt andet nævnede et Tilfælde, hvor en Person var bleven idømt 8 Maaneders Forbedrings-